

WERELDNIEUWS

Een insect als redder uit den hoogsten nood

door NANNIE VAN WEHL.

Australië is nog maar ternauwernood aan een zeer groot gevaar ontkomen — zijn ontzaggelijke oppervlakte dreigde geheel overweldigd te worden door een bepaalde cactussoort, de Opuntia, inermis die door de Engelschen prickly pear (peer met stekels) wordt genoemd.

Het is een cactus van de soort der Opuntia of schijfcactussen. Daar de „schijven” peervormig zijn, hebben de Engelschen bovenstaande naam aan deze gevreesde cactussoort gegeven.

Australië dreigde overweldigd te worden — maar de wetenschap heeft het in nood verkeerende werelddeel gered. In het laboratorium heeft men na eindeloze proeven na jaren en jaren van Jobs geduld ontdekt, dat het de cactoblastis is, een bepaald insect, dat in staat is de prickly pear te verdelgen.

Hier komt de geschiedenis van de prickly pear en aan de cijfers zult ge zien, dat 't niets teveel gezegd is:

„Bijna honderd jaar geleden kwam er een landverhuizersschip van Engeland naar Australië. Tegenwoordig zijn de toestanden op de schepen voor landverhuizers een hemel vergeleken bij toen. Voór zoovele passagiers was 't toentertijd moeilijk, drinkwater genoeg mee te nemen en zoo werden de arme landverhuizers op een karig rantsoen drinkwater gezet.

Een landverhuizer spaarde van dat karige rantsoen nog voor zijn plantje in een potje, dat hij als een kostbaar bezit, misschien wel als een aandenken, vanuit het oude vaderland naar zijn nieuw tehuis meenam.

Hij moest naar Nieuw-Zuid-Wales en 't plantje kwam met hem veilig over. Zorgvuldig plantte hij het in Australischen grond. Hoe blij was hij, toen het plantje buitengewoon aan 't groeien ging! Hij gaf er stekjes van weg — hij en zijn vrienden kwamen op het idee, de taaie planten vol stekels als heggen te gebruiken en de plant werd steeds maar weer gestekt, gestekt. Iedereen had schik in de weelderige ontwikkeling van de plant. Die pret duurde een paar jaar. En toen begon men te begrijpen, welk een vijand men in het land gehaald had en nog gekoesterd had bovendien. Want de cactus verspreidde zich met een verbazingwekkende snelheid, ook, waar men 't niet bedoeld had.

Omstreeks 1870 kwam men tot de overtuiging dat men de prickly pear op den duur niet meer baas zou kunnen blijven.

Ze verspreidde zich over 't land als een prairiebrand, waar de wind achter zit.

In 1893 moest de Regeering al in een rapport schrijven: „niet meer te stuiten,” in 1900 overheerschte ze al een miljoen acres. Een acre is wat meer dan 4000 vierkante meter.

Toen ging alles van kwaad tot erger. In 1920 was er al een oppervlakte als van Groot-Britannië met de Opuntia inermis overdekt en per jaar kwam de plant een miljoen acres verder. In 1925 waren de Australiërs zoo wanhopig, dat ze van allerlei middelen verzonnen om de plant te verdelgen. Proeven werden genomen om te probeeren, of er wat van de plant te maken viel. Van het harde, spartogras of halfagras, dat zoo'n plaag voor Spanje en de Noordkust van Afrika was, had men immers

ten slotte goed papier gemaakt? Men probeerde de Opuntia te drogen en er dan veevoeder uit te maken — of te drogen, te persen en dan te trachten er brandstof van te krijgen — of er alcohol uit te stoken. Het werd allemaal niets. Verbranden hielp niet, want de zeepachtige schijven en stengels lieten zich niet verbranden. Vergiftige stoffen erop te spuiten, vergiftige gassen erheen te drijven — niets hielp. Het leek, of de menschen het moesten opgeven — of men het vasteland van Australië aan de Opuntia inermis, de prickly pear, zou moeten overlaten.

Doch in de laboratoria werd de hoop nog niet opgegeven. Daar bleven de geleerden doorwerken. En ze ontdekten dat er een insect bestond, de Cactoblastis, die de natuurlijke vijand van de prickly pear is. Dit insect had verschillende eigenschappen, waarover Australië in de wolken kon zijn. Het insect vermeerdert zich ontzaglijk snel. Doch men behoefde niet te vreezen dat men nu van de prickly pear plaag in een cactoblastisplaag zou vervallen. Want het insect kan slechts leven van de prickly pear, sterft de plant uit, en de insecten vermeederen zich zoo snel en eten zooveel, dat ze het van de prickly pear winnen, dan zal ook de cactoblastis verdwijnen.

Zeven jaar geleden zijn de geleerden begonnen de kleine insecten in Australië in te voeren en los te laten op de prickly pear. De insecten eten het binnenste van de dikke schijven op en boren hun gangen door de heele Opuntia. In enkele weken verwelkt de Opuntia, vergeelt, verschrompelt. Dan treden er cactusziekten op onder de verzwakte planten en hun vernietiging is volkomen. Al twee miljoen acres is schoongegeten door de insecten en de regeering van Nieuw-Zuid-Wales is bezig, om in het bevrijde gebied weer kolonisten toe te laten. Aan de overweldiging door de Opuntia zal langzaam maar zeker een einde komen.

Een Australisch journalist schreef over deze merkwaardige dingen aan de Nieuwe Rotterdammer. Wat heeft die landverhuizer met zijn plantje in een potje een moeite en kosten veroorzaakt.

Hier in West-Europa heeft men de plaag van de waterpest, die afkomstig is van iemand, die uit liefhebberij zoo'n plantje meebracht uit Amerika. Polderbesturen en waterschappen moeten jaarlijks heel wat uitgeven, om de slooten open te houden, schoon te baggeren, overwoekerd als ze dreigen te worden door de waterpest.

En nog niet zoo heel lang geleden kon men in de couranten waarschuwingen lezen tegen het fokken van bisam-ratten. Die dieren worden om hun huid gefokt, vooral in Midden-Europa. Nu ontsnappen er wel van, en dan vormen ze een zeer groot gevaar voor dijken en dammen. De wetenschap, die Australië gered heeft, is de biologie en de geduldige laboratoriumwerkers heeten biologen. De biologie is de leer van het leven, en biologen zijn menschen die alles, wat leeft, bestudeeren en nagaan, hoè en onder welke omstandigheden het leeft, in het geval van de gevaarlijke cactus hebben de biologen moeten zoeken naar de omstandigheden waaronder een levende Opuntia sterven moest.